

2001:36

**Interpellation av Eva Oivio (s) om Stockholms
kommuns tröghet att följa lagen om
ungdomstjänst**

Nyligen har socialtjänstens enhet för drog- och brottsprevention presenterat en intressant studie om socialtjänstens arbete med Stockholmsungdomar som dömts för våldsbrott (Olavi Puhakka, Den våldsrelaterade ungdomskriminaliteten i Stockholm, 2001). I undersökningen tittar man bl.a. på hur många ungdomar under 18 år som dömts under åren 1999 – 2001, vilka dessa ungdomar är och framför allt hur socialtjänsten arbetar med dem. En viktig iakttagelse man gör är att återfallsfrekvensen i kriminalitet bland de minderåriga ungdomarna är hög, mer än hälften av dem, dvs 66 %, blev anmälda för nya brott inom två år efter våldsbrottet.

Den höga återfallsfrekvensen väcker frågor om vilka åtgärder som socialtjänsten satte in, när ungdomar som anmäldes och lagfördes för brott, samt om orsaken till att så många fortsatte med sin kriminalitet. Förutom de ordinarie insatserna socialtjänsten vidtog – samtal, kontaktperson, familjehem, mellanvård, vård utanför hemmet – visar undersökningen, att den redan två år gamla lagen om ungdomstjänst inte tillämpades av fler än en tredjedel av Stockholms stadsdelar.

Ungdomstjänst är en påföljd för unga lagöverträdare och den har funnits i lagstiftningen sedan den 1 januari 1999. Socialtjänsten ansvarar för utformningen av denna påföljd, som tingsrätten kan döma ungdomen till efter samråd med socialtjänsten. Den består av oavlönat arbete kombinerat med ett s.k. konsekvensprogram. Arbetsplatserna har hittills varit organisationer och föreningar utan kommersiellt syfte, t.ex. Röda Korset och olika idrottsföreningar. Konsekvensprogrammet har inneburit samtal med den unga om kriminalitetens ekonomiska konsekvenser, samtal om droger och missbruk (företrädesvis på Maria poliklinik), samtal med en polisinspektör, samtal med en präst, besök på ett sjukhus akutavdelning, besök på ett anstalt eller på Kronobergshäktet mm.

Under våren 2001 hade endast fem stadsdelsförvaltningar kommit igång med denna öppenvårdsåtgärd. Samtidigt efterlyste man på de olika stadsdelsförvaltningarna effektiva metoder att arbeta inom öppenvård. I undersökningen menar man att bäst resultat når man med ungdomar med beteendeträning av olika sociala färdigheter. Vidare anser man att de få stadsdelsförvaltningar som konstruerat ungdomstjänst med konsekvensprogram upplevde det som lyckat.

Mot bakgrund av följande vill jag fråga ansvarigt borgarråd:

1. Anser Du att Stockholms stad ansträngt sig för att följa lagen om ungdomstjänst sedan den 1 januari 1999?
2. Vilket ansvar har den centrala socialtjänstnämnden när det gäller att alla de 18 stadsdelsförvaltningarna följer lagen om ungdomstjänst?
3. Vad innebär ”bristande beredskap”, som två tredjedelar av stadsdelsförvaltningar angett som orsak till att de inte tillämpat denna öppenvårdsåtgärd i större skala och hur tänker Du se till att förutsättningar skapas för att förvaltningarna kan följa lagen i fortsättningen?

Stockholm den 5 november 2001

Eva Oivio